

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou v právní věci žalobkyně: **R. P.**, bytem X, , proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Praha, Křížová 25, **o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 7. 2012, č. j. 506 222 349/315-JS, o zamítnutí žádosti o český starobní důchod,**

t a k t o:

- I. Žaloba **se z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

[1] Včas podanou žalobou se žalobkyně domáhala přezkoumání rozhodnutí žalované označeného v záhlaví, kterým byly zamítnuty námitky a potvrzeno rozhodnutí žalované ze dne 16. 8. 2011. Tímto rozhodnutím žalovaná žalobkyni zamítla žádost o český starobní důchod pro nesplnění podmínek § 28 zákona č. 155/1995 Sb. s přihlédnutím k nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 a k nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009.

[2] V žalobě žalobkyně nesouhlasí se zákonem, kterým se prodlužuje odchod do důchodu. V roce 2011 žalobkyně od žalované obdržela dost dopis, že dostane důchod v roce 2015 po dovršení 65 let a nyní se tato doba prodlužuje. Žalobkyně požádala žalovanou o práci, že se ráda přihlásí. Žalobkyně porodila čtyři děti, takže to automaticky ovlivňuje snížení věku pro odchod do důchodu, matriky mají být uloženy u žalované. Žalobkyně považovala za drzost, aby až do roku 2018 žila v chudobě, kdo se toho dožije, kolik lidí se dočká. Kdyby to žalobkyně věděla, tak by v České republice neodpracovala ani jeden den. Žalobkyně v žalobě směřované žalované nazvané jako „odvolání“ sdělila, že se řídí zákony, které byly přijaty v roce 1947, a to je už historie, ale podle žalované to nejde změnit. Na závěr žalobkyně uvedla, že by ji zajímalo, kdy obdrží odpověď na dopis ze dne 3. 10. 2011.

[3] Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě uvedla, že jako výkonný orgán je povinna řídit se zákonnými předpisy, tedy těmi, které byly přijaty a odsouhlaseny, byť průběžně novelizovány, Parlamentem České republiky, k nimž se řadí i zákon o důchodovém pojištění. Při té příležitosti je nutno mít na paměti, že v otázce posouzení časového odchodu do důchodu vychází zákonodárce mimo jiné z demografických průzkumů. K druhému žalobnímu bodu žalovaná uvedla, že počet vychovaných dětí u ženy ovlivňuje stanovení důchodového věku, což v předmětné věci nebylo opomenuto, jak opět dokazuje podrobné odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalobkyně dosáhla důchodového věku dne 22. 12. 2007. K třetímu žalobnímu bodu žalovaná uvedla, že právo důchodového pojištění je toliko součástí práva sociálního zabezpečení, a proto od něj nelze očekávat řešení neuspokojivé sociální situace, navíc, kdy pro právo důchodového pojištění jsou charakteristické normy kogentní povahy. Ustanovení § 28 zákona o důchodovém pojištění jednoznačně stanoví, při splnění jakých zákonných podmínek vzniká žalobkyni nárok na starobní důchod. Jsou jimi dosažení důchodového věku a splnění potřebné doby pojištění. Žalobkyně dosáhla důchodového věku dne 22. 12. 2007, a protože tohoto dosáhla do konce roku 2010, potřebná doba pojištění činí 25 let. Žalobkyně však získala dobu pojištění v celkovém rozsahu 17 roků a 110 dnů, tudíž nárok na starobní důchod ke dni 22. 12. 2007 jí nevznikl. Vzhledem k uvedenému nelze dávat k tíži žalované, že žalobkyně nesplnila podmínku potřebné doby pojištění, když tato od roku 1998 neprokázala žádnou další dobu pojištění. V případě, že ani v budoucnu nedorazí k navýšení doby pojištění, za stávajících platných zákonných předpisů vznikne žalobkyni nárok na starobní důchod podle § 29 odst. 2 písm. c) zákona o důchodovém pojištění až dne 22. 6. 2018. Ke čtvrtému žalobnímu bodu žalovaná uvedla, že důchodové pojištění provádí podle zákona o důchodovém pojištění, přijatého v roce 1995 a s účinností od 1. 1. 1996, a na rozdíl od předchozích právních úprav, založených na principu zabezpečovacím, je současná právní úprava založená na principu pojišťovacím. K pátému žalobnímu bodu žalovaná uvedla, že podání žalobkyně ze dne 3. 10. 2011 bylo žalované doručeno dne 5. 10. 2011 a titulováno bylo jako „žádost“, kterou žalobkyně žádala, aby pro posuzování podmínek pro nárok na starobní důchod bylo přihlédnuto i k výchově jejích tří dcer. Současně žalobkyně požadovala zhodnocení práce v hospodářství. Dne 12. 10. 2011 však byly žalované prostřednictvím polského nositele pojištění doručeny námítky žalobkyně proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 8. 2011, č. j. 506 222 349/429, obsahově shodné s požadavky, které žalobkyně uvedla ve své žádosti ze dne 3. 10. 2012, jimž žalovaná nemohla vyhovět. Proto žalovaná posoudila podání žalobkyně ze dne 3. 10. 2012 jako součást podaných námitek a rozhodla o nich komplexně napadeným rozhodnutím. Vzhledem k tomu, že

žalobkyně své námitky nekonkretizovala, neuvedla, v čem konkrétně je napadené rozhodnutí nezákonné, žalovaná i nadále trvá na svém rozhodnutí ze dne 16. 7. 2012, čj. 506 222 349/315–JS, a navrhla soudu zamítnutí žaloby.

[4] Žalobkyně prostřednictvím žalované doručila soudu „Prohlášení žadatele ve věci neexistence dokladů“ ze dne 26. 9. 2012 o práci na farmě se svými rodiči od 1. 9. 1965 do 31. 12. 1966 v J., obec P., o rozloze 12,29 ha. Dále žalobkyně uvedla v prohlášení, že jmenovaná organizace je v likvidaci, což potvrdila přiloženým potvrzením nástupnické organizace, a další zaměstnavatel existuje, ale nemá doklady, což potvrdila přiloženým potvrzením. Žalobkyně přiložila výpověď svědkyně: W. P. ze dne 26. 9. 2012 (osoby bez příbuzenského poměru) o tom, že pracovala na zemědělské farmě se svými rodiči v J., obec P., a bydlela se svými rodiči a byla rovněž hlášena v bydlišti J. od 1. 9. 1965 do 31. 12. 1966; žalobkyně pracovala na poli, starala se o dobytek a hospodářská zvířata a rovněž vedla (pomáhala) rodičům domácnost. Tato práce byla trvalá a prováděna v celém rozsahu, žalobkyně v té době neměla jiný zdroj příjmu. Svědkyně uvedla, že bydlela ve stejném domě jako žalobkyně a znala velmi dobře žalobkyni i její rodiče a viděla žalobkyni, jak pracovala na poli, starala se o dobytek a hospodářská zvířata a rovněž pomáhala vést domácnost. Žalobkyně dodala v prohlášení, že úřady nevedly evidenci zaměstnání u osob, které pracovaly na individuálních zemědělských farmách. Žalobkyně dále předložila výpověď svědkyně H. R. ze dne 26. 9. 2012, osoby bez příbuzenského poměru, s totožným obsahem jako předchozí svědecké prohlášení. Žalobkyně dále přiložila potvrzení Okresního úřadu K., odboru geodézie a správy nemovitostí, že A. P. a žalobkyně vlastnili v obci J., P., nemovitostí, které se skládaly z číselně označených parcel o celkové rozloze 12,29 ha v letech od roku 1967 do 21. 11. 2003. Podle potvrzení kanceláře evidence obyvatel úřadu a obce v P. ze dne 26. 9. 2012 žalobkyně byla hlášena k trvalému pobytu v J., obec P. od 28. 12. 1950 do 11. 4. 1973.

[5] Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 16. 7. 2012.

[6] Soud ze správního spisu ve vztahu k souzené věci zjistil, že rozhodnutím ze dne 16. 8. 2011, čj. 506 222 349/429, žalovaná zamítla žádost žalobkyně o zvýšení invalidního důchodu prvního stupně. Rozhodnutím ze dne 16. 8. 2011, č. j. 506 222 349/429, žalovaná rozhodla, že žádost žalobkyně o starobní důchod se zamítá pro nesplnění podmínek § 28 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, s přihlédnutím k nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 a nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009. Podle odůvodnění posledně jmenovaného rozhodnutí žalovaná odkázala na § 28, § 29 odst. 1 písm. a) a § 29 odst. 2 písm. c) zákona o důchodovém pojištění, a uvedla, že žalobkyně ke dni 22. 12. 2007, od něhož žádá přiznání starobního důchodu, získala pouze 17 let a 110 dnů pojištění. Vzhledem k tomu, že žalobkyně nezískala 25 let pojištění, nesplnila podmínku potřebné doby pojištění pro nárok na starobní důchod. Žalobkyni nadále náleží invalidní důchod prvního stupně. Nedílnou součástí tohoto rozhodnutí byl připojený osobní list důchodového pojištění žalobkyně.

[7] V námitkách žalobkyně uvedla, že jí nebyla započítána práce v zemědělství, kde musela odmalička pracovat a pomáhat mamince hospodářství při práci na 12 hektarech, protože tatínek žalobkynin umřel, když jí bylo 7 let. Dále chybí zápočet práce v zemědělství od 1. 7. 1977 do 31. 12. 1982 (? - nečitelné). V papírech má žalobkyně od 10. 1. 1971, tj. od data narození prvního dítěte, ale v evidenci není uvedeno nic předtím – žalobkyně byla v zemědělství, v hospodářství i tenkrát existovala pokladna zemědělského sociálního zabezpečení. Žalobkyně uvedla, že zná člověka, kterému chyběly dva roky do starobního důchodu, jako mladá 16-17letá dívka začala pracovat v tehdejší Československu, tam se provdala za Čecha, porodila dvě děti a pak si přizvala svědky, kteří potvrdili práci v zemědělském hospodářství u otce, a jí to bylo započteno. Je starší o čtyři roky než žalobkyně, nepřijala české občanství, měla konzulární pas, není to spravedlivé. Žalobkyně namítla, že je Polka a takovéto věci by měly být podle polských předpisů, že nemůže do 65 let života být s takovou almužnou a že rekordní je už i čas, za chvíli to bude rok vyřizování. Žalobkyně požádala, aby léta její práce jí byla započítána, jak v zemědělství, tak celkově.

[8] Žalovaná v napadeném rozhodnutí odkázala na § 28, § 29 odst. 1 písm. a) a § 32 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění a uvedla, že žalobkyně je narozena v roce 1950, vychovala tři děti a dosáhla důchodového věku ve svých 57 letech, tj. dne 22. 12. 2007. Žalobkyně k datu podání své žádosti o český starobní důchod (k datu 4. 4. 2011) získala jen 17 roků a 110 dnů celkové doby pojištění (rozumí se součtem české a polské doby pojištění). Z evidenčních listů důchodového pojištění, které vyhotovili čeští zaměstnavatelé žalobkyně, vyplývá, že žalobkyně na území České republiky získala dobu zaměstnání od 3. 6. 1985 do 31. 12. 1986 (žalobkyně byla v Československu zaměstnaná v podniku S. k. J.), od 1. 1. 1987 do 31. 12. 1990 (v podniku P. Ú., závod B. V.), dále od 23. 8. 1995 do 31. 8. 1996 (ve společnosti T. s. r. o., Jablonné nad Orlicí), od 8. 10. 1996 do 31. 12. 1997 (ve společnosti O. s. r. o. v Ž.) a konečně od 16. 2. 1998 do 31. 3. 1998 (ve společnosti P. – bavlnářské závody, a. s., Ú.). Žalobkyně tak získala na území České republiky celkem 2907 dnů, tj. 7 roků a 352 dny doby pojištění. Z formuláře E 205 PL, jež vyhotovil polský nositel pojištění („ZUS“) dne 30. 6. 2004 a dne 4. 4. 2011, žalovaná zjistila, že žalobkyně na území Polské republiky získala doby zaměstnání od 10. 1. 1971 do 31. 12. 1974, od 28. 3. 1975 do 31. 12. 1982, od 9. 1. 1991 do 30. 6. 1993. Žalobkyně tak získala na území Polské republiky celkem 3408 dnů, tj. 9 roků a 123 dny doby pojištění. V osobním listu důchodového pojištění ze dne 16. 8. 2011 žalovaná zaznamenala veškeré doby zaměstnání, které žalobkyně získala na území České republiky (2907 dnů, tj. 7 roků a 352 dní) a veškeré doby zaměstnání, které žalobkyni na formuláři E 205 PL potvrdil polský nositel pojištění – ZUS (3408 dnů, tj. 9 roků a 123 dny). Žalobkyně si může ověřit v tomto osobním listu důchodového pojištění, že celkově získala jen 17 roků a 110 dnů doby pojištění (rozumí se součtem české a polské doby pojištění). Žalobkyně sice před rokem 2010 dosáhla důchodového věku, avšak nezískala nejméně 25 roků doby pojištění, i byť součtem české a polské doby pojištění. Žalovaná v žalobou napadeném rozhodnutí žalobkyni vysvětlila, že český zákon o důchodovém pojištění po roce 2009 upravil počet let potřebné doby pojištění pro vznik nároku na český starobní důchod v § 29 odst. 2 písm. c) tak, že pojištěnec má nárok na starobní důchod, jestliže získal dobu pojištění nejméně 17 let a dosáhl v roce 2011 věku alespoň o 5 let vyššího, než je důchodový věk stanovený podle § 32 pro muže stejného data narození. Český zákon o důchodovém pojištění ve své

příloze stanoví důchodový věk pro muže narozeného v roce 1950 na 62 roků a 6 měsíců, tj. dnem 22. 6. 2013. Důchodového věku ještě o 5 let vyššího žalobkyně dosáhne až dnem 22. 6. 2018. S odkazem na uvedené odůvodnění žalovaná poukázala na to, že žalobkyně v roce 2011 nedosáhla důchodového věku o 5 let vyššího, než je stanoven důchodový věk pro muže stejného data narození, i když žalobkyně splnila podmínku získat nejméně 17 roků doby pojištění, byť součtem české a polské doby pojištění. Z uvedeného je zřejmé, že žalovaná od 1. 4. 1998 nemá u žalobkyně evidovanou dobu výdělečné činnosti či jinou obdobnou dobu pojištění na území České republiky a ani polský nositel pojištění (ZUS) po tomto období nepotvrdil žádnou dobu zaměstnání či jinou obdobnou, kterou by žalobkyně získala na území Polské republiky. Žalovaná k návrhu žalobkyně započítat dobu práce v zemědělství, kde pracovala od malička a dále od 1. 7. 1967 do 31. 12. 1985, konstatovala, že polský nositel pojištění – ZUS ve formuláři E 205 PL potvrdil, že žalobkyně mimo jiné získala v Polské republice také dobu zaměstnání v době od 1. 7. 1967 do 31. 12. 1982. Zápočet této polské doby zaměstnání, kterou žalovaná započítala do celkové doby pojištění pro vznik nároku na český starobní důchod, si může žalobkyně ověřit v osobním listu důchodového pojištění ze dne 16. 8. 2011, který jí byl přiložen k rozhodnutí o námitkách. Ve formuláři E 205 PL však polský nositel pojištění – ZUS nijak nespecifikoval, v jakém odvětví polského hospodářství žalobkyně získala namítanou a započítanou dobu zaměstnání. Žalovaná v rámci námitkového řízení písemně žalobkyni vyzvala dne 22. 5. 2002, aby zjistila, z jakého důvodu polský nositel pojištění dosud neodpověděl na žádost žalované ze dne 18. 4. 2012 (viz formulář E 001 CZ), zda žalobkyně pracovala v Polsku zemědělství v letech 1967 až 1982 a z jakého důvodu polský nositel pojištění nevykázal ve formuláři E 205 PL dobu po ukončení povinné školní docházky v Polsku do narození prvního dítěte žalobkyně (zřejmě dobu od 1. 9. 1965 do 9. 1. 1971). Polský nositel pojištění – ZUS prostřednictvím formuláře E 001 PL dne 4. 6. 2012 reagoval na výzvu a sdělil, že formulář E 205 PL ze dne 4. 4. 2011 je správný a nadále závazný. V souladu s polskými zákony jsou období práce při práci v zemědělském hospodářství a obdobně ve státním zemědělském hospodářství zohledňovány při právu na důchod v rozsahu nutném pro naplnění tohoto práva, pokud právo na důchodové dávky nevzniká na základě zdůvodněných období placení nebo neplacení sociálních příspěvků. Proto žalobkyně v Polské republice má od 22. 12. 2010 přiznaný polský důchod podle reformovaných zásad, přičemž tento polský důchod nezávisí na obdobích pojištění, tzn. že období práce v zemědělském hospodářství rodičů od 1. 9. 1965 do 9. 1. 1971 nemá vliv ani na právo ani na výši polského důchodu. Vzhledem k tomu nemůže být toto období zohledněno při právu a výměře polského důchodu. Polský nositel pojištění – ZUS zamítl rozhodnutím ze dne 27. 6. 2011 započítat žalobkyni období práce v zemědělském hospodářství rodičů. Při aplikaci nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 a nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009 je pro žalovanou závazná doba zaměstnání, kterou žalobkyně získala v Polsku, pro posouzení nároku na český starobní důchod a jeho výši dle formuláře E 205 PL, jak to potvrdil polský nositel pojištění – ZUS. Proto není na místě vyslovení ostré kritiky způsobu a postupů výpočtu českého starobního důchodu tak, jak to uvedla žalobkyně ve svých námitkách. Žalovaná uzavřela, že žalobkyně nesplnila podmínku získat potřebnou dobu pojištění pro vznik nároku na český starobní důchod nejméně 25 roků před rokem 2010, když dnem 22. 12. 2007 dosáhla důchodového věku 57 roků podle počtu vychovaných dětí tak, jak je uvedeno výše. Žalobkyně ani nedosáhla důchodového věku o 5 let vyššího tak, jak je českým zákonem o důchodovém

pojištění stanoven pro muže stejného data narození, tedy 67 roků a 6 měsíců v roce 2011, když žalobkyně získala jen 17 roků doby pojištění (byť součtem české a polské doby pojištění). Žalovaná poznamenala, že úprava shora citovaných ustanovení zákona o důchodovém pojištění úpravu je kogentní a nemůže se od ní odchýlit.

[9] Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[10] Podle § 28 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, tj. ke dni 16. 7. 2012, *pojištěnec má nárok na starobní důchod, jestliže získal potřebnou dobu pojištění a dosáhl stanoveného věku, popřípadě splňuje další podmínky stanovené v tomto zákoně.*

[11] Podle § 29 odst. 1 písm. a) zákona o důchodovém pojištění *pojištěnec má nárok na starobní důchod, jestliže získal dobu pojištění nejméně 25 let a dosáhl aspoň věku potřebného pro vznik nároku na starobní důchod (dále jen "důchodový věk") před rokem 2010.*

[12] Podle § 29 odst. 2 písm. c) zákona o důchodovém pojištění *pojištěnec má nárok na starobní důchod též, jestliže nesplnil podmínky podle odstavce 1 a získal dobu pojištění nejméně 17 let a dosáhl v roce 2011 věku aspoň o 5 let vyššího, než je důchodový věk stanovený podle § 32 pro muže stejného data narození.*

[13] Podle § 32 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění *u pojištěnců narozených v období let 1936 až 1977 se důchodový věk stanoví podle přílohy k tomuto zákonu. Stanoví-li se důchodový věk s přičtením kalendářních měsíců, považuje se za důchodový věk věk dosažený v posledním přičteném kalendářním měsíci v den, který se číslem shoduje se dnem narození pojištěnce; neobsahuje-li takto určený měsíc takový den, považuje se za důchodový věk ten věk, který je dosažen v posledním dni posledního přičteného kalendářního měsíce.*

[14] Podle přílohy zákona o důchodovém pojištění je stanoven důchodový věk pro ženu, která vychovala tři nebo čtyři děti na 57 roků, a pro muže narozené v roce 1950 na 62 roků a 6 měsíců.

[15] Spornou otázkou v souzené věci je, jestli žalobkyně má nárok na starobní důchod. Pro to je třeba splnit dvě, příp. tři či více podmínek: 1. dosáhnout důchodového věku a 2. získat potřebnou dobu pojištění. Zákon může stanovit další podmínky.

[16] Žalobkyně se narodila 22. 12. 1950 a vychovala tři děti. Nárok na starobní důchod může žalobkyně získat za situace v souzené věci dvojím způsobem – podle § 29 odst. 1 písm. a) anebo podle § 29 odst. 2 písm. c) zákona o důchodovém pojištění.

[17] Nárok na starobní důchod žalobkyni podle § 29 odst. 1 písm. a) zákona o důchodovém pojištění nevznikl, protože žalobkyně sice splnila jednu podmínku - dosáhla před rokem 2010 důchodového věku v 57 letech, tj. 22. 12. 2007, ale nesplnila podmínku druhou – tj. získání potřebné doby pojištění 25 let, neboť získala pouze 17 let a 110 dnů celkové doby pojištění (české spolu s polskou). Přitom obě podmínky je třeba podle zákona splnit kumulativně, tedy současně.

[18] Nárok na starobní důchod podle § 29 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění žalobkyni také nevznikl, protože žalobkyně sice získala aspoň 17 let celkové doby pojištění (české s polskou), ale nezískala v roce 2011 důchodový věk (o pět let vyšší než je stanoven pro muže narozeného ve stejném roce). Podle § 29 odst. 2 písm. c) zákona o důchodovém pojištění by musela žalobkyně získat v roce 2011 o pět let vyšší věk než je 62 let a 6 měsíců, tj. 67 let a šest měsíců – tohoto věku žalobkyně dosáhne až dne 22. 6. 2018.

[19] Jinými slovy, žalobkyně v Polsku a České republice (případně v jiném členském státě Evropské unie) nezískala dostatečnou dobu pojištění. Tu může získat buď dobrovolným pojištěním anebo pojištěním z jiného právního titulu v kterémkoliv ze států EU. Přitom žalobkyně nenamítala jinou dobu pojištění, než která byla vykázána a potvrzena českým i polským nositelem pojištění.

[20] Napadená rozhodnutí byla vydána v souladu především s čl. 50 a násl. (vč. čl. 57) a ostatními ustanoveními nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 a v souladu s čl. 2, 44, 46 a 47 a dalším nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009, byly započteny doby péče o děti, a napadená rozhodnutí byla zpracována podle podkladů předložených žalobkyní a polským nositelem pojištění, přičemž byl dodržen princip sčítání dob pojištění. Přiznání českého starobního důchodu mohou upravit pouze české právní předpisy, nejen s ohledem na státní suverenitu a pojišťovací princip důchodového pojištění, ale zejména podle čl. 11 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004.

[21] K žalobní námitce o nesouhlasu se zákonem, který prodlužuje dobu vzniku nároku na starobní důchod, soud konstatuje, že stanovení důchodového věku je v souladu s principem dělby moci v pravomoci zákonodárce (čl. 15 odst. 1 Ústavy České republiky). Ten může, zejména v závislosti na ekonomické situaci a demografickém vývoji, zákony v souladu s Ústavou a mezinárodními smlouvami a evropským právem, i změnit. Žalovaná ani soud nejsou oprávněni důchodový věk změnit ani prominout jinou podmínku vzniku nároku na starobní důchod, naopak jsou povinni postupovat podle účinných právních předpisů. Účinné zákony jsou platné pro všechny osoby stejně bez výjimky.

[22] Pokud jde o žádost žalobkyně o práci, soud doporučuje žalobkyni obrátit se na polské příslušné orgány (úřady práce, příp. jiné obdobné úřady v Evropské unii, které zveřejňují pro evropské občany seznam volných pracovních míst). Tato otázka však nespadá do kompetence ani soudu, ani žalované. Další informace může žalobkyně získat na webových stránkách (např. EURES - Evropský portál pracovní mobility - <http://www.eures.europa.eu/>, stránky polských úřadů práce - <http://www.psz.praca.gov.pl/>, práce v ČR-https://portal.mpsv.cz/eures/prace_v_cr/vm, a další).

[23] K námitce žalobkyně, že jí nebyla zohledněna výchova tří dětí, soud konstatuje, že tato námitka není důvodná. Pokud by žalovaná tuto skutečnost nezohlednila, stanovila by důchodový věk žalobkyni podle § 29 odst. 1 písm. a) zákona o důchodovém pojištění na 61 let. Avšak žalovaná stanovila důchodový věk správně na 57 let, tedy s ohledem na výchovu tří dětí, v souladu s přílohou zákona o důchodovém pojištění.

[24] K námitce žalobkyně o špatné finanční situaci, soud konstatuje, že žalovaná ani soud nemohou žalobkyni prominout nesplněnou dobu zbývajících do dovršení důchodového věku. Žalobkyně by pro dřívější vznik nároku než v roce 2018 musela získat další doby pojištění, jak bylo uvedeno výše, např. dobrovolným pojištěním nebo např. zaměstnáním nebo jinou výdělečnou činností a přihlášením se k účasti na pojištění a příp. placením pojistného. Pro jiné případy řešení své finanční situace je třeba, aby se žalobkyně obrátila v místě svého bydliště na příslušné orgány poskytující sociální ochranu.

[25] Nedůvodná je námitka žalobkyně, že se žalovaná řídí zákony z roku 1947. Žalobkyně měla zřejmě na mysli dvoustrannou mezinárodní smlouvu uzavřenou mezi Československou republikou a Polskou republikou, která se však již ve vztazích Polské a České republiky zásadně neuplatňuje, protože nyní jsou oba tyto státy vázány evropským právem a nařízeními, podle kterých také žalovaná správně rozhodovala – jde o nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 a nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009.

[26] K námitce žalobkyně na to, že nedostala odpověď na dopis ze dne 3. 10. 2011, soud zjistil, že žalovaná správně posoudila toto podání jako doplnění námitek, o nichž rozhodla napadeným rozhodnutím.

[27] Žalovaná nad rámec námitek žalobkyně přezkoumala námitkami napadené rozhodnutí a dospěla k stejnému právnímu závěru jako soud. Proto její rozhodnutí v testu právnosti obstálo a soud zamítl žalobu jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s.

[28] Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože v řízení nebyla úspěšná a žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení ze zákona (§ 60 odst. 1 s. ř. s., § 118d odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb., v posledním účinném znění).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Olomouci dne 11. 2. 2014

Za správnost vyhotovení:
Markéta Chrudinová

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně